

Rasestandard for BEAGLE, med kommentarer fra Svenska beagleklubben:

**Bilder fra «Svensk Rasstandard med kommentarer», www.svenskabeagleklubben.se
(Kommentarer oversatt av Ole-Johan Eivindsen).**

HELHETSINNTRYKK:

Robust, kompakt bygget, kraftig uten å virke grov.

Kommentarer:

Beaglen skal være kraftig bygd uten å være for grov. Den er en relativt langsomt drivende hund, hvis innebærer at den ikke får være for lett og dermed rask. Men den må heller ikke være så tung og grov at den blir uedel. Ved et for lett eller for tungt helhetsinntrykk skal premiegraden senkes.

Adferd/temperament:

Glad jakthund, hvis viktigste oppgave er å jakte, fortrinnsvis hare, ved hjelp av lukt. Modig, meget aktiv, utholdende og bestemt. Våken, intelligent og stabil. Vennlig og oppvakt, ikke aggressiv eller sky.

Kommentarer:

Gjennom sin bakgrunn som pack-hund er beaglen gjennom mange hundre år selektert for å omgås med andre hunder i flokk. I de engelske jaktkennelene har beaglen blitt holdt i grupper, med alle hanhundene sammen for seg og alle tispene sammen for seg. Bråk innbyrdes mellom hundene har ikke vært akseptert. Dette har medført at beaglen som rase er veldig sosial, og har lett for å akseptere både barn og andre husdyr. Bråk mellom beagler i utstillingsringen, eller annen aggressivitet er derfor meget utypisk for rasen og må aldri aksepteres. Det samme gjelder skyhet.

Hode:

Moderat langt, kraftig uten å være grovt. Edlere hos tisper. Uten folder og rynker. Skalle og snuteparti helst like lange.

Skalle:	Lett hvelvet, moderat bredt, lett markert nakkeknøl.
Stopp:	Godt markert.
Nesebrusk:	Bred. Sort foretrekkes, men mindre pigmentering tillatt hos en lysere farget hund. Vide nesebor.
Snuteparti:	Ikke snipete.
Lepper:	Relativt godt hengende.
Kjever/tenner:	Kraftige kjever, Perfekt, jevnt saksebitt, komplett tannsett.
Øyne:	Mørkebrune eller nøttebrune, ganske store. Ikke dyptliggende eller utstående. Plassert med god avstand. Mildt, tiltalende uttrykk.
Ører:	Lange, avrundet spiss Rekker nesten til snutespissen når de trekkes fremover. Lavt ansatte, tynne, henger mykt tett inntil kinnene.

Kommentarer:

Et korrekt, kraftig og velskåret hode er viktig for helhetsinntrykket hos beaglen. En vanlig feil i rasen er fremdeles ett for lett hode med snipete snuteparti, dårlig markert stopp og korte, høyt ansatte ører. Dette gir et fremmed uttrykk og skal føre til senkning av premiegraden.

Hodet skal være temmelig langt. Iblant sees alt for korte hoder, a la amerikansk cocker spaniel. Ett for langt hode er også feil, men er mere uvanlig. Så vel alt for velvd skalle (eplehode) som alt for flat skalle forekommer, og gir et feilaktig uttrykk. Beaglens hode skal, sett forfra, være kraftig med parallelle plane sidelinjer. Kraftige markerte, kjøttfulle kinn er feil, lekeldes et snuteparti som er sterkt innskåret foran øynene.

Rynker i pannen skal helst ikke forekomme, og i kombinasjon med et for grovt hode med rikelig skinn gir det et fremmed uttrykk og skal da trekke prisvaløren ned. Leppene skal , så vel hos hannhunden som tispene, være velutviklet og bidra til at beaglen får et firkantig snuteparti. Snutepartiet skal være tørt, og leppene skal ikke være så store at de «henger og flagrer».

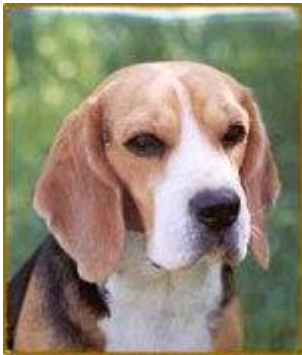
Trefargede beagler skal ha sort snute. Gul/hvite, rød/hvite og harepied beagler har ikke sort pigment og har derfor en lysere brune-beige snute, men den får ikke være upigmentert rosa. Blå beagler har mørk grå snute.

Beaglen skal ha ett mildt uttrykk «the sweet beagle look». De fleste beagler har bra øyne, hvilket er viktig for uttrykket. Gule øyne er veldig uvanlig i rasen og gir et helt feilaktig uttrykk, som skal påvirke premiegraden. Store utstående øyne, små «terrierøyne» eller skråstilte øyne gir også et feilaktig uttrykk.

Ørene skal være ansatt i linje med øynene. De skal være flate og ha avrundet nerkant. Korte, spisse og høyt ansatte ører er vanlig feil, som gir et feilaktig uttrykk og som derfor skal senke premievaløren. Alt for store og tunge, «bassetører», er også feil, men forekommer mere sjeldent.

Små bittfeil bør føre til senking av premiegraden. Markerte over- eller underbitt er en abnormitet og er diskvalifiserende 0. premie.

HALS:

Tilstrekkelig lang til at hunden lett kan følge sporet. Lett buet, lite løs halshud.

Kommentarer:

Halsen skal være lang nok til at beaglen kan spore, i prinsippet middels lang. Kort, grov hals er en funksjonell feil som er ufordelaktig for en drivende jakthund. En lang svanehals er heller ikke korrekt.

Kropp:

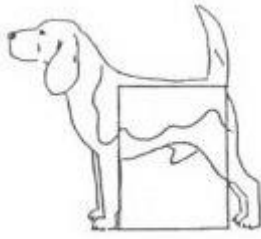
Overlinje: Vannrett og jevn.

Lend: Kort, kraftig, smidig og harmonisk.

Bryst: Rekker nedenfor albue. Godt hvelvede ribben som når godt bakover.

Underlinje/buk: Ikke alt for opptrukket.

På illustrasjonen under: Feil, alt for kort rygg.

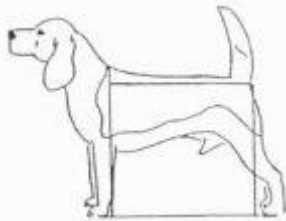
Kommentarer:

Beaglen skal være en svakt rektangulær hund med en kort og sterk lend. Rektangulæriteten gir rom for en lang velvinklet skulder og et langt svakt hellende kryss, og dermed frie, effektive bevegelser. Selv om for lange rygger er det vanligste så forekommer det også for korte, noe som også er feil. Beaglen skal ikke være kvadratisk bygd. En for kort rygg hemmer bevegelsene og fører med seg et kort ineffektivt steg. Beaglens rygg skal ikke falle fra menken, men skal være plan både når hunden står og under bevegelse.

Et langt brystparti med vel utviklede og vel velvde ribben er en viktig detalj hos en drivende hund. Kort brystparti er en ganske vanlig feil. Både flate ribben, og «tønnebryst» er feil. Dybde av brystparti skal utgjøre halve mankehøyden.

En alt for oppdratt buklinje ses ofte sammen med for kort brystparti. En helt rett underlinje er også feil. Beaglens bringe skal være velutviklet, men den skal ikke ha et markert forbryst. Et kraftig framtrødende forbryst «duebryst» er en feil som gir beaglen et inntrykk av å være framtung.

På illustrasjonen under: Feil, alt for lang rygg.

Forlemmer:

Helhetsinntrykk: Rette og godt plassert under hunden, kraftig og rund benstamme, ikke avsmalnende mot potene.

Skulder: God tilbakelagt. Ikke tung.

Albue: Godt tilliggende. Verken inn- eller utoverdredt.

Mellomhånd: Markavstanden til albueene omtrent halve mankehøyden.

Poter: Kort.

Poter: Samlede, godt hvelvede med kraftige tredeputer. Korte negler. Ikke harepoter.

Baklemmer:

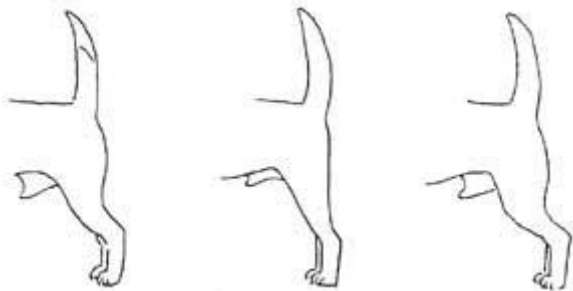
Lår: Muskuløse.
Knær: Velvinklede.
Haser: Stabile. Lave og parallelle.
Poter: Som forpotene.

Kommentarer:

På tross av at beaglen ikke skal ha et markert forbryst skal den ha et vel tilbakelagt og langt skulderblad, og en lang overarm slik at albueleddet kommer vel inn under hunden. En kort overarm, en åpen skuldervinkel og innovervridde framlabber (toe-in) er vanligste feil innen rasen, men skal ikke aksepteres som rasetypisk.

Forbeina skal sett forfra skal være helt rette. Krokete frambein er en arv fra tidlige tiders bassetinnblanding og forstyrrer helhetsinntrykket alvorlig. For en beagle med krokete frambein skal premiealøren settes ned med en grad eller to på bakgrunn av grad.

Dommere oppfordres til å se opp for dårlige kneleddsvinkler. Dette har blitt relativt vanlig innen rasen, og må bedømmes som en alvorlig feil som gir dårlig håldbarhet. Dette ses ofte i kombinasjon med høye haser som også er relativt vanlig forekommende. Lave haser bør derfor premieres.

1. KORREKT BAKBENSVINKLING
2. DÅLIGE VINKLER
3. OVERVINKLET

UTMÅRKT FRONT

Korte vel samlede poter er en av beaglens verdier. De utgjør en viktig funksjonell detalj, og gjør at beaglen kan jage selv på virkelig skarpt vinterføre uten å bli sårføtt. Svake flate poter er veldig uvanlig, og bør slås hardt med på.

1. KORREKT KATTEFOT
2. FEIL HARFOT
3. FEILAKTIGE FLATE ÅPNE POTER

Hale:

Kraftig, moderat lang. Høyt ansatt, bæres høyt, men ikke rullet over ryggen eller helle fremover fra haleroten. Godt dekket med pels, særlig på undersiden.

Kommentarer:

Halen er beaglens adelsmerke. En korrekt båret hale (omentrent klokken ett) med den hvite halespissen er av praktisk betydning under jakten da den gjør det lettere og se hunden i terrenget.

En hale som bæres for høyt frem over ryggen (halespissen ca. 5 cm foran haleroten) drar med helhetsinntrykket og skal medføre nedsetting av premiegrad. En ringet hale (som bæres som en spisshunds), eller en hale som er ringet ned på lårets side, er en alvorlig feil som bør gi 0. premie da det gir hunden et utypisk utseende.

Halen skal være rikelig behåret med børste (fane). Det utgjør en viktig beskyttelse mot skader ved jakt i tett vegetasjon. En lang, smal hale drar med helhetsinntrykket. Haleknekk eller defekte halevirvler er en abnormitet og skal føre til 0. premie.

1. KORREKT ANSATT OG RETT LENGDE
2. LÅGT ANSATT OG FOR «GLAD SVANS»
3. LAVT ANSATT, FOR LANG MED LITE PELS

1. PIPERENSERHALE
2. RINGHALE

3. «GLAD SVANS»
4. "KLOCKAN TVÅ"

Bevegelser:

Jevn og stram uten antydning til rulling. Frie bevegelser med god steglengde i fronten uten høy aksjon, godt fraspark bak. Ikke trange bakbønsbevegelser, padlende eller kryssende forbønsbevegelser.

Kommentarer:

Padlende eller nøstende forbønsbevegelser er ikke uvanlig, men like vel feil. Låste hasebevegelser («sickle hocks») forekommer av og til og er et mer alvorlig funksjonelt feil.

1. GODE BEVEGELSER
2. PADDLANDE FORBEN
3. NØSTENDE FORBEN

Pels:

Hårlag: Kort, tett og værmotstandig.

Farge: Alle godkjente "hound"-farger, bortsett fra leverfarge. Hvit halespiss.

Kommentarer:

Det forekommer en del beagler med alt for kort og tynt hårlag. Dette er en stor bakdel ettersom det gir dårligere beskyttelse ved jakt i tett vegetasjon og mot vær og vind. I bl.a. USA trimmes beaglen lett, noe som også forekommer i Danmark, England og i Finland. Dette er mere sjeldent i Sverige og Norge. Det må ansees at beaglen som korthåret jakthund trenger pelsen som beskyttelse under jakten og at den derfor ikke bør trimmes. I den grad at trimning gjør det vanskelig å bedømme pelskvaliteten skal det medføre nedsatt premiegrad, eller i utpregede tilfeller KIP.

I Sverige (og Norge?) registrers beaglen enten som trefarget «tricolor» eller som tofarget «rød og hvit» - «gul og hvit». Opprinnelig angis det 12 tradisjonelle farver på beaglen, og som fremdeles beskrives i rasens hjemland. Se listen under.

Det har siden ganske lenge funnes lokalt i Sverige en linje som er tigrede (brindle) i de brune parier. Dette er ikke en anerkjent «houndfarge», men er et diskvalifiserende feil 0 P. For øvrig har altså beaglen mange ulike farver, hvor tegningene kan være helt uregelmessige eller t.o.m. helhvitt. Det er således ikke korrekt å betegne at en beagle har «urene farver» selv om den ikke har en avgrenset sadel, har brune hår i det sorte eller sorte hår i det brune (NB! Sorte render, «tigring» er ikke tillatt!). Men et sotete ansikt gir et feilaktig hardt uttrykk, og bør påvirke premiegraden. Leverfarget med ravgule øyne er diskvalifiserende 0 Premie.

Tricolour	Trefärgad; svart, brun och vit.
Tricolour-mottle	Som föregående men med svarta eller bruna "fräknar" i det vita.
Black-and-white	Svart och vit.
Blue, tan and white	Trefärgad; blå, brun och vit.
Blue mottle	Som föregående men med blå "fräknar" i det vita.
White	Helt vit.
Lemon and white	Ljust gul och vit.
Red and white	Mörkare gul/brun och vit.
Lemon pied	Det vita är cremefärgat och tecknen har citrongula hårstrån blandade med cremefärgade och svarta, vilket ger en jämn grå cremefärg. Ofta har dessa hundar en mörkare strimma av hår i ett stråk längs ryggen.
Hare pied	Liknar den förra i att det vita vanligtvis är cremefärgat och att tecknen är en blandning av orange, beige, grå och svarta hårstrån. Liknar färgen hos en hare.
Badger pied	Det vita är här vitt, och det övriga en blandning av svarta, grå och cremefärgade hårstrån. Som en rakborste av grävlingshår.
Liver, tan and white	Leverfärgad, brun och vit. Dessa har ofta ljusa, nästan gröna ögon och ett otypiskt uttryck. Ej godkänd färg.

Størrelse:

Mankehøyde: Ønsket høyde 33 - 40 cm

Kommentarer:

Standarden angir ikke forskjell i mankehøyde hos hannhund og tisper. Forklaringen i det er at man jager med dem i «packs» og derfor var det viktig at de var like store. Det gir et mere helhetlig inntrykk av «pack'et», og medfører som regel at hundene er omentrent like raske.

FCI's standard følger hjemlandet, Storbritannia, noe som innebærer at rasen har en ønsket mankehøyde på mellom 33 og 40 cm (egentlig 16 tommer = 40,6 cm). Avvikelser utgjør således ikke diskvalifiserende feil. Dommere oppfordres til å målsette de hunder som ligger over eller under det ønskede intervall. Mankehøyden skal måles fra skulderbladspissenes høyeste punkt og mot et plant underlag. Målet skal angis som nærmeste hele- eller halve cm.

Avvikelser i mankehøyde er en feil, og skal bedømmes i forhold til grad av avvikelse. For beagler som er noe utenfor ønsket størrelse senkes premiegraden. For beagler som er tydelig for store eller små, men ellers rasetypiske, tildeles «Good». Er avviket i størrelse så stort at hunden blir raseutypisk tildeles 0. Premie.

Feil:

Ethvert avvik fra foregående punkter skal betraktes som feil. Hvor alvorlig feilen er, skal graderes etter hvor stort avviket er i relasjon til rasebeskrivelsen.

Diskvalifiserende feil:

Hunder som viser tegn på aggressivitet og/eller har fysiske defekter som påvirker hundens sunnhet skal diskvalifiseres.

OBS

Hannhunder skal ha to normalt utviklede testikler på normal plass.

Kommentarer:

Rasestandarden for beagle angir ikke lengre diskvalifiserende feil.

Hunder som:

- er utypiske for rasen*
- har avvikende temperament*
- ikke har godkjent farge*

Eller som har abnormiteter som f.eks:

- markert bittfeil*
- haleknekk/defekte halevirvler*

Skal fremdeles tildeles 0 Premie.